

“... NAVEGAR EN LA PASSIÓ DE L'IL·LUSIÓ...”

Record una poesia de Gabriele D'Annunzio, poeta de règim, un pas on dieva: “...la il·lusió és la riquesa dels pobres...”

Tenir il·lusió o somniar és típic de l'home i de cada època: rics o probes han sempre fet projectes per un desig, han somniat a ulls oberts.

Quantes il·lusions i quants somnis havem fet: de joves, pensant a cosa voliven fer de grans, així com de minyons per un futur millor, com genitors que desitjaven pels fills o familiars, quantes il·lusions de amor i etc...etc...

La il·lusió no és altro que imaginació, anar més enllà de la realitat, veure prospectives a voltes fora de la realitat, que però ajuda la gent, sobretot aquella pobra, vist que los rics tenen la moneda i doncs una part dels somnis los poden fer diventar realitat, mentre lo probe continua a se il·ludir.

La il·lusió és una cosa que no costa res i no és prohibida: tots poden volar amb la fantasia, l'important és de caminar sempre amb los peus en terra.

Il·lusió, dolça quimera, dieva una cançó del passat, per un amor que no era correspost de la dona i doncs a voltes una il·lusió pot també fer sofrir i se transforma en una delusió, o en un turment.

Sobre aquest argument poetes i

literats han escrit infinitat de poesies, novel·les, llibres i rius de paraules.

Tant per divagar, vos vull contar que he entés: de un jove que s'era enamorat de una minyona a tal punt de no comprendre més res, i naturalment sense que ella lo sabessi.

Una gran il·lusió i la tarda, a l'eixida del treball, no veieva l'hora de passar sota la finestra, un poc de escurigor, anava i tornava pel carrer, i mirant a la finestra veieva una silueta que li pareixeva de identificar amb la cara de la dona de la qual s'era enamorat; això ha durat per tant temps, fins a quan un amic, amb el qual s'era confiat, li ha fet notar que aquella de la finestra no era la dona la qual ell s'era enamorat: era solament una pastera.

No podem diure que siguin solament los pobres a fer somnis o il·lusions ambiciosos si no també qui no és probe. Basta pensar a la famosa comèdia del Sidadu!

Avui hi altres formes de sidadus: pensau quantes il·lusions podem llegir ala fatxa de la gent passant a davant de on se pot temptar la fortuna amb loteries o extraccions de números. Com podem veure la il·lusió és un imaginació sense fi, gran con lo món, també si és un camí perillós i minat.

I això perquè no mos abasta mai, volem sempre de més, presos com sem de consumisme sense ningun control.

Crec que cada u se pot rendir compte que avui, sense fer los moralistes, no podem no constatar que tot mos porta a fer de tot per ésser rics i famosos.

Los temps canvien, però la temptació a se crear o a viure de il·lusions resta i acompanya la vida de l'home, i navegant en la passió de la il·lusió són tantes les persones que naufraguen en aquesta passió.

Vito Loy